

Universiteit
Leiden
The Netherlands

History, origins, recovery : Michelangelo and the politics of art

Keizer, J.P.

Citation

Keizer, J. P. (2008, June 12). *History, origins, recovery : Michelangelo and the politics of art*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/12946>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/12946>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

STELLINGEN

Behorende bij het proefschrift van J.P. Keizer

1. De politieke betekenis van Michelangelo's vroeg zestiende-eeuwse werk voor de Florentijnse Republiek moet niet in iconografie worden gezocht maar in de manier waarop iconografie vorm kreeg.
2. Het sterkste, hoewel genegeerde bewijs, om de *Manhattan Eros* aan Michelangelo toe te schrijven is het opzettelijk gehavende voorkomen ervan. Dat fragmentarische, de ouderdom van het object zo prachtig suggererend, was het directe resultaat van een historistische benadering van de antieken die eigen was aan Michelangelo.
3. Elke poging tot toeschrijving van een vroegmodern kunstwerk die niet geënt is op een gedegen onderzoek naar in de tijd gangbare theorieën over imitatie en een analyse van werkplaatspraktijk en opdrachtsituatie berust op dubieuze, zo niet op volstrekt onhoudbare, wetenschappelijke gronden.
4. De opkomst van subjectiviteit in de Renaissance moet niet in veranderingen in de maatschappelijke positie van de kunstenaar en schrijver worden gesitueerd, zoals het New Historicism beweert, maar in de opkomst van de naturalistische traditie – die ultieme uitnodiging om de wereld op een persoonlijke wijze te zien en weer te geven.
5. *“È grande errore parlare delle cose del mondo indistintamente e assolutamente e, per dire così, per regola; perché quasi tutte hanno distinzione e eccezione per la varietà delle circostanze, le quali non si possono fermare con una medesimo misura”* – Francesco Guicciardini (*Ricordo numero 5*). Het onderkennen van de heuristische instabiliteit van de cultuur van de Renaissance zou een voorwaarde moeten zijn voor historisch onderzoek naar die periode. De vandaag de dag zo gangbare zoektocht naar eenduidige interpretaties is een anachronistische onderneming die dichter bij negentiende-eeuws positivisme staat dan bij de cultuur van de vijftiende en zestiende eeuw.
6. Dat sommige zeventiende-eeuwse Hollandse schilderijen zo moeilijk zijn toe te schrijven, is het resultaat van de mimetische pretenties van die werken: nabootsing van de natuur die hun uiterste best doen de hand van de kunstenaar te verbergen, de subjectiviteit van de kunstenaar ontkennend.
7. *“There is nothing commonsensical about common sense.”*
(Christopher S. Wood over Gombrichs retoriek van “common sense” in zijn recensie van *The Preference for the Primitive*, in *The New Republic*, 26 mei (2003), 31-35.)
8. Specialisatie in een specifieke periode in de kunstgeschiedenis moet pas in het laatste jaar van de opleiding plaatsvinden. Anders weten modernisten niet weten wie Perugino was en vroeg-modernisten niet wat Eva Hesse maakte.
9. Op enig moment in haar of zijn carrière zou elke kunsthistoricus archiefonderzoek moeten doen.

10. Het maken van een samenvatting van de dissertatie is een overbodige exercitie, in het bijzonder wanneer die dissertatie in een internationaal toegankelijke taal als het Engels is geschreven en minder dan 150.000 woorden telt.